

ра си. Тя бѣше влѣзла въ града чрезъ Аламеда, или публичната расходка, и слѣзла въ палата на Намѣстника, дѣто ѝ са представихъ сичкыѣ придворны госпожы, а донъ Жуанъ Ривейра, антиохійскый патриархъ и архіепископъ на Валенція, изрече слово и я благослови. Маргарита въ нея вечеръ никакъ не излѣзе въ събраніе. Опуй което наймного я утѣняваше бѣ дѣто между придворныѣ госпожы които додохъ да ѝ цалувать рѣка, и съ които щѣше да живѣе, ни една не ѝ вдѣхваше нито съчувствіе, нито довѣріе; тя не смѣяше да попыта ни една, а пакъ колко работы тя желаяше да научи!

Царьтъ щѣше да пристигне на другыя день за да са ожени за нея, а тя, освѣнъ портрета му, немаше никакво понятіе за тогози царя . . . казали ѝ само бѣхъ че той отдавна я обичалъ и че я избралъ той самъ; че, еще на бащина му животъ, този бракъ былъ нагласенъ и рѣшенъ; а въ Германія отдавать голѣмо уваженіе и голѣма прелесть на «идеята на годежа» на туй рѣшеніе, което е записано на небето преди да са осжществи на земята.

« Принадлежъ вече нему, думаше си тя, негова съмъ годеница! Избрана негова супруга;» и само тѣзи мысль ѝ вдѣхваше, ако не любовь, а то поне признателность къмъ царственныя ѝ супругъ. Тя ще сторяше съ благодареніе сѣка жертва за да познае характера му, желаніята му, идентъ му и докарваніето му.

Но къмъ кого да са обърне въ онзи Дворъ, дѣто никого непознаваше, дѣто бѣше царица, и сѣкый бы са отказалъ и убоилъ да ѝ объеви истината?

Слугинитъ ѝ бѣхъ са вече оттеглили, но Маргарита не спѣше, нито можеше да заспи. Тя отвори едни стѣкляны врата къмъ широкыѣ градины на палата. Нощта бѣше прекрасна, въздухътъ топѣлъ и благоуханенъ; на сѣкждѣ дървета высоки, прохладны сѣнки, и дълбока тишина. Маргарита посмѣи да направи нѣколко стѣпки въ една алея; подиръ малко тя са насърчи повече, пристѣпи понататѣкъ и са загули въ шумата на дърветата.